

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3077/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Nataliji Horvatić, u parničnom predmetu tužitelja Branko Deak, OIB: 52765139603, Zagreb, Ulica Josipa Strganca 8, zastupan po punomoćniku Maro Ogresta odvjetniku u Zajedničkom odvjetničkom društvu Mostarčić i Ogresta iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupano po punomoćniku Kruno Knežević odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i partneri iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 2. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, a po objavi presude dana 7. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 2. Ugovora o nenamjenskom gotovinskom kreditu broj: 3210237489, sklopljenog 13.07.2007. između tužitelja Branka Deaka i tuženika Zagrebačke banke d.d., te odredba članka 2. Ugovora o nenamjenskom gotovinskom kreditu broj: 3232354658, sklopljenog 06.06.2013. godine između tužitelja Branka Deaka i tuženika Zagrebačke banke d.d., obje u dijelu u kojem je ugovorena obveza plaćanja naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge tuženika, i to naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, da tužitelju Branko Deak, OIB: 52765139603, u roku od 15 (petnaest) dana, isplati iznos od 120,92 eura sa zateznim kamatama tekućim:

- na iznos od 45,51 eura od 17. srpnja 2007. do isplate,
- na iznos od 75,41 eura od 08. lipnja 2013. do isplate,

po stopi do 31. prosinca 2007. propisanoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca

2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, da tužitelju Branko Deak, OIB: 52765139603, u roku od 15 (petnaest) dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 224,14 eura (dvjestodvadesetčetiri eura i četrnaest centi) sa zateznim kamatama tekućim od 7. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 13. srpnja 2007. s tuženikom sklopio Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj: 3210237489, kojim mu je tuženik odobrio kredit u iznosu od 17.142,86 kn, uz rok oplate 24 mjeseca i uz redovnu kamatu od 8,00% godišnje. Dana 06. lipnja 2013. je s tuženikom sklopio i Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj: 3232354658, kojim mu je tuženik odobrio kredit u iznosu od 28.410,00 kn, uz rok otplate 48 mjeseci i uz redovnu kamatu koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 9,55% godišnje.

Člankom 2. navedenih Ugovora je ugovorena obveza tužitelja platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. U skladu s tom odredbom, i tuženikovom Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora, tuženik je dana 16.07.2007. tužitelju zaračunao i naplatio jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 45,51 eura, i to na način da je taj iznos ustegnut iz iznosa odobrenog kredita, a dana 07.06.2013. iznos od 75,41 eura, i to na način da je taj iznos ustegnut iz iznosa odobrenog kredita.

U članku 2. nije navedeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva, što njome tužitelj plaća te zašto iznosi onoliko koliko je i naplaćena. To mu nisu objasnili ni djelatnici tuženika prilikom obrade i odobrenja oba kredita. Navedena naknada je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“, i tužitelj nije mogao na nju utjecati, odnosno o njoj pregovarati. Štoviše, tužitelj ne bi mogao ugovoriti predmetne kredite da nije pristala na tu unaprijed formuliranu odredbu.

Zbog navedenog je riječ o odredbama koje nisu jasne, lako razumljive i uočljive te suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju značajnu neravnotežu u

pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača. To ih čini nepoštenim te ništetnim odredbama u smislu članaka 81. do 87. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03., 46/07. i 79/07), odnosno članaka 96. do 102. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), dok se tuženik u pogledu naplaćene navedene naknade ima smatrati nepoštenim stjecateljem u smislu članka 1115. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05).

Tužitelj se poziva na odluke VSRH-a posl. br: Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024. godine te odluke Europske Unije u predmetu broj: C-224/19 i C-259/19 te u predmetu broj: C-84/19, C-222/19 i C-252/19.

Navodi da su nepoštene odredbe ništetne od samog početka te je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvih odredbi i drugu ugovornu stranu u pravnom i činjeničnom smislu vratiti u poziciju kao da ništetnih ugovornih odredbi nije bilo (posljedice ništetnosti). To u konkretnom slučaju znači da je tuženik, po osnovi stjecanja bez osnove te kao nepošteni stjecatelj, dužan vratiti tužitelju iznos utuženih naknada za obradu kreditnog zahtjeva i to zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od dana kada ih je tužitelj platio pa do isplate.

Stoga tužitelj predlaže spornu odredbu proglasiti ništetnom i naložiti tuženiku platiti zatraženi iznos.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova.

Tuženik osporava tužitelju status potrošača, kao i navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom, ističe da je ugovorena sporna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva. Dakle, već u samom uvodu tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača i Direktivi Vijeća Europske unije broj 93/13/EEZ prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. O naplati naknade za obradu kredita tužitelj je bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i prilikom sklapanja ugovora o kreditu na način da su službenici tuženika tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja na plaćanje takve naknade za obradu kredita.

Tuženik osporava navode tužitelja kako tuženik nije imao nikakav trošak prilikom obrade kredita kada su se ulaznom naknadom pokrivali troškovi poput operativnih, materijalnih troškova, povezanih regulatornih troškova i sl.

Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Smatra da sudu opće nije dopušteno ocjenjivati ništetnost predmetne odredbi o naknadi za obradu kredita jer je predmetna ugovorna odredba u cijelosti jasna, lako uočljiva i lako razumljiva. Sve i da je naslovnom sudu dopušteno utvrđivati ništetnost predmetne ugovorne odredbe, tuženik ističe kako takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača.

Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, kao i tijekom zateznih kamata, ali visinu tužbenog zahtjeva ne spori.

Stoga predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u preslik Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu od 13. srpnja 2007. i od 5. lipnja 2013. (l. 6.-9. i l. 10.-15. spisa), elektronički zapisa u eRadnu knjižicu (l. 16.-18. spisa), potvrdu tuženika o naplaćenju naknadi od 25. ožujka 2026. (l. 28.-29. spisa) te je proveo dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

4. Sud nije vršio uvid u Ugovor o kreditu od 24. siječnja 2005. sa Izvatom iz matice vjenčanih (l. 20.-27. spisa) a koji je kao korisnik sklopila treća osoba Jadranka Deak, obzirom je uvidom u stanje spisa zaključeno da se isti ne odnosi na predmet spora te je isti omaškom priložen u spis.

5. Među strankama nije sporno da su stranke sklopile 13. srpnja 2007. Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj: 3210237489, kojim je tuženik odobrio kredit u iznosu od 17.142,86 kn, uz rok oplate 24 mjeseca i uz redovnu kamatu od 8,00% godišnje, a 06. lipnja 2013. sklopile Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj: 3232354658, kojim je tuženik odobrio kredit u iznosu od 28.410,00 kn, uz rok otplate 48 mjeseci i uz redovnu kamatu koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 9,55% godišnje. Nije sporna niti visina tužbenog zahtjeva.

6. Sporno je u ovom predmetu je li odredba ugovora o naknadi za obradu kredita ništetna te da li je potraživanje u zastari.

7. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP-a), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev osnovan.

8. Uvidom u priležeće Ugovore o kreditu vidljivo je da je odredbom članka 2. određena obveza plaćanja naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge tuženika, i to naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

9. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužitelja koji je iskazao da je kredit iz 2007. podigao jer mu je bio potreban za kuhinju u tadašnjem stanu u kojem je živio, to je bio POS-ov stan. Ne sjeća se da li su nudili više vrsta kredita. Ne sjeća se da li je mogao pregovarati o pojedinim odredbama kredita, misli da nije mogao odlučivati o ničemu drugom u ugovoru o kreditu, osim o iznosu kojeg je mogao otplaćivati. Prilikom dolaska u banku na razgovor o kreditu to je izgledalo tako da je došao, nakon razgovora je potpisao ugovor o kreditu. Taj stan nikada nije iznajmljivao, a u vrijeme potpisivanja ugovora o kreditu, a niti kasnije, nije imao obrt niti trgovačko društvo. Nije postojala opcija da ne plati ulaznu naknadu. Nisu mu objašnjavali na što se odnosi ta naknada.

Kredit iz 2013. je podigao radi podmirenja troškova za svadbu svoje kćeri. Ne sjeća se da li su nudili više vrsta kredita. Nisu objašnjavali pojedine odredbe kredita, niti naknadu za obradu. Misli da nisam mogao pregovarati o naknadi za obradu. Nije bilo nikakve komunikacije, za svako pitanje ako ga je bilo, bi bio odgovor "piše vam u ugovoru". Na pitanje kada je primijetio da vam je naplaćena naknada za ovaj kredit, tužitelj je naveo da je jednom prilikom gledao na dnevniku dvije osobe kako su pričale o tome kako su prije dosta godina podigli kredit, i platili naknade koje nisu trebali platiti te da su dobili povrat toga, odnosno parnicu, pa se konzultirao s odvjetnikom, to je bilo otprilike prije godinu dana.

10. Sud prihvaća iskaz tužitelja u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da isti ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza nije ničim doveden u sumnju, niti je tuženik prigovarao istinitosti danog iskaza.

11. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08; dalje: ZOO-a) jer su predmetni Ugovori o kreditu zaključeni dana 13. srpnja 2007. i 6. lipnja 2013. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

12. Nadalje, u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu od 13. srpnja 2007. na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03; dalje: ZZP-a 03), dok je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu od 6. lipnja 2013. bio na snazi Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 46/07, 79/07; dalje: ZZP-a 07).

Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a 03/čl. 96. st. 1. ZZP-a 07 propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. st. 3. ZZP-a 03/ čl. 74. 3. ZZP-a 07 propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP-a 03/ čl. 102. st. 1. ZZP-a 07 propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

13. Također, čl. 84. ZZP-a 03/ čl. 99. ZZP-a 07 propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi

koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 2. predmetnih Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno plaćanje svih naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora utvrdio da navedene ugovorne odredbe ne predstavljaju odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

14. Sud prihvaća iskaz tužitelja da su Ugovori bili unaprijed sastavljeni i da je u njima bila određena naknada o kojoj nije mogao pregovarati i da je takav "gotovi" ugovor bio prezentiran tužitelju neposredno prije solemnizacije kod javnog bilježnika, obzirom tuženik nije dokazao suprotno.

Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadama i troškovima kreditora o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio

interese i prava tužitelja, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu, a kojom je ugovorena naknada i troškovi u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge kreditora, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je iste nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj.

15. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da su odredbe predmetnih ugovora o kreditu, kojim je ugovoreno plaćanje naknada, a koje naknade su iznosile 45,51 eura i 75,41 eura te su i naplaćene u istom iznosu na način da su ustegnute od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštene ugovorne odredbe, a sve temeljem odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a 03/ čl. 102. st. 1. ZZP-a 07, a time i ništetne.

16. Naime, prema mišljenju suda predmetna odredba nije jasno napisana u smislu čl. 85. ZZP-a 03/ čl. 100. ZZP-a 07, jer nije omogućavala tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade.

17. Prema članku 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost visine iznosa, niti jasnoću odnosno određenost niti odredivost, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući izneseno na umu sud je zaključka da je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, kao potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez propisanih parametara izračuna i o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom čl. 81. st. 1. ZZP-a 03/ čl. 96. st. 1. ZZP-a 07 te čl. 87. st. 1. ZZP-a 03/ čl. 102. st. 1. ZZP-a 07 sud odlučio kao u točki I. izreke presude.

18. Temeljem članka 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama.

19. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivu vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga, odredbom čl. 323. st. 2. ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetne ugovorne

odredbe ostvario korist u vidu plaćanja unaprijed neodređenog novčanog iznosa za naknadu za obradu kredita. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužitelju razliku u vidu više plaćenog iznosa zbog ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

20. Tužitelju su na taj iznos dosuđene zatezne kamate i to na iznos naveden u toč. II. izreke ove presude, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan.

21. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a te Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 156/22).

22. Nadalje, neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Naime, budući da je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti odredbe o naknadi za obradu kredita.

U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

23. Nadalje, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a.

Tužitelju je stoga uz primjenu odredbi čl. 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe (temeljem Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, Narodne novine broj 138/23, dalje: Tarifa), trošak sastava podneska od 12. lipnja 2026. (Tbr. 8. toč. 1. Tarife) te trošak zastupanja na ročištu dana 2. listopada 2026. (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), svaka radnja u iznosu od 50,00 eura, uz pripadajući pdv od 25%, što ukupno iznosi 187,50 eura.

Tome treba pribrojiti troškove sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 6,64 eura i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 30,00 eura, pa je ukupno dosuđena naknada troškova parničnog postupka u iznosu od 224,14 eura.

Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, 7. listopada 2026.

Sutkinja
Natalija Horvatić

NATALIJA HORVATIĆ

Elektronički potpisano: 07.10.2026T12:21:01 (UTC:2026-10-07T10:21:01Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: 40e148ef-b5f4-4fe4-884e-53798a61a80c

Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-4540c**

Kontrolni broj: **027fb-a9ee7-ce4aa**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.